

Innst. 352 S

(2009–2010)

Innstilling til Stortinget fra utenriks- og forsvarskomiteen

Meld. St. 17 (2009–2010)

Innstilling fra utenriks- og forsvarskomiteen om samarbeidet i NATO i 2009

Til Stortinget

Sammendrag

I meldinga gjev regjeringa eit oversyn over samarbeidet i NATO i 2009. Aktuelle NATO-operasjonane og det norske engasjementet blir gjennomgått, og sivilt-militært samarbeid og ulike trygging utfordringar blir drøfta. Status for samarbeid med Russland og andre aktørar blir og behandla, saman med arbeidet med det nye strategiske konseptet. Dette samandraget omhandlar desse områda og gjev regjeringa sine vurderingar og framtidsperspektiv for samarbeidet i NATO.

Toppmøtet i Strasbourg/Kehl i april prega arbeidet i NATO i 2009. Stats- og regjeringssjefane vedtok å setje i gang utarbeidinga av eit nytt strategisk konsept for alliansen og valde Danmarks tidlegare statsminister Anders Fogh Rasmussen til ny generalsekretær.

Den nye generalsekretæren etablerte raskt tre prioriterte satsingsområde: innsatsen i Afghanistan, forholdet til Russland og reform av NATO-organisasjonen. Arbeidet med det nye strategiske konseptet vart starta straks etter at Fogh Rasmussen var utnemnd.

Endringane i den globale tryggingssituasjonen gjennom det siste tiåret har ført til ein gjennomgripande debatt i NATO om framtida for alliansen. Det nye strategiske konseptet til alliansen vil verte ein viktig milestolpe i den kontinuerlege utviklinga av NATO når det vert vedteke på toppmøtet i Lisboa i november. Det vil bli ståande som ein hovudreferanse for verksemda i NATO gjennom tiåra som

kjem. Det gjeldande strategiske konseptet til alliansen vart vedteke på toppmøtet i Washington i 1999.

Diskusjonen om framtida for NATO gjeld både oppgåvene til alliansen og plassen den skal ha i forhold til andre internasjonale aktørar. Noreg er ein aktiv alliert, og under arbeidet med konseptet prioriterer Regjeringa ein reduksjon av rolla kjernevåpna spelar i NATO, forholdet mellom alliansen og Russland og arbeidet for å gjere alliansen meir relevant i medlemslanda. Det er viktig å finne den rette balansen mellom NATOs oppgaver på eige territorium og operasjonar utanfor eige område.

Rolla alliansen spelar som det sentrale transatlantiske forumet for tryggingpolitisk konsultasjon og samarbeid, er framleis, saman med føresegnene i Atlanterhavspakta om gjensidig bistand ved angrep, den grunnleggjande føresetnaden for Noregs NATO-engasjement.

Parallelt med utviklinga av det nye konseptet har alliansen innleidd ein gjennomgripande reformprosess som omfattar alle sider av verksemda til NATO, frå arbeidsrutinar og samarbeidsstrukturar i hovudkvarteret til kommandostruktur og prosedyrar for ressursallokering. Dei to prosessane vil i stadig sterkare grad bli sett i samanheng fram mot Lisboa-toppmøtet.

NATOs kjernevåpenpolitikk fekk ny merksemd i 2009 etter at talen president Obama heldt i Praha, førte til eit taktiskifte i den internasjonale diskusjonen om kjernefysisk nedrusting. Dette er svært positivt sett med norske auge.

Den amerikanske presidenten har sidan følgd opp gjennom å ta initiativet til eit eige toppmøte om kjernefysisk nedrusting og ikkjespriing i tryggingrådet i FN 24. september 2009, slutføre forhandlingane med Russland om den nye START-avtalen og underteikne han 8. april 2010 i Praha, godkjenne USAs nye atomvåpenpolitikk («Nuclear Posture Review»)

same månaden og gjennomføre eit internasjonalt toppmøte om atomtryggleik i Washington 12.–13. april.

Desse utviklingstrekk vil kunne bidra positivt til NPT-tilsynskonferansen i mai 2010 og ikkje minst i arbeidet med eit nytt strategisk konsept for alliansen.

I NATO har det norsk-tyske nedrustingsinitiativet frå 2007 bidrege til ein diskusjon om engasjementet i alliansen for nedrusting. Noreg held fast på det sterke fokuset i dette spørsmålet og arbeider aktivt for at nedrustingsperspektivet skal få ein sentral plass i det nye strategiske konseptet. Det er aukande oppslutning om dette blant allierte. Frå norsk side har vi òg teke til orde for at kjernevåpna må spele ei mindre rolle i strategien til alliansen. Også dette synspunktet har fått tilslutning, men enkelte allierte har vore skeptiske til endringar i avskrekingsdoktrinen til NATO. Noreg ser det som svært viktig å bidra til at det nye strategiske konseptet finn ein god balanse mellom desse to omsyna. Det vil vere i samsvar med den rådande internasjonale stemninga for ein reduksjon av rolla atomvåpna spelar i tryggingpolitikken.

Det nye missilforsvarskonseptet til USA, som er basert på ei fase utbygging tilpassa utviklinga i trusselbildet, vart godt motteke av dei allierte. Etter at dei nye planane vart lagde fram i september 2009, har NATO gjennomført omfattande utgreiingar av dei teknologiske og budsjettmessige implikasjonane. Dette arbeidet skal vere slutført før toppmøtet i Lisboa og vil vere ein viktig del av grunnlaget for ei politisk avgjerd om det skal etablerast eit NATO-omfattande missilforsvarssystem.

Russland var òg i utgangspunktet nøgd med at president Obama ikkje vidareførte planane til Bush-administrasjonen om utplassering av avskjeringsmissil i Polen og radaranlegg i Tsjekkia. Men haldninga til russarane vart meir negativ etter kvart som fasane i utviklinga av systemet vart tydelegare. Dei russiske innvendingane byggjer truleg i første rekkje på geopolitiske omsyn og er eit uttrykk for at russarane ikkje ønskjer denne typen installasjonar i tidlegare austblokkland. USA og Russland har kontinuerleg kontakt om dette spørsmålet. President Obama har med støtte frå dei europeiske allierte uttalt eit ønske om å samarbeide med Russland om missilforsvarsplanane. Så langt har ein på russisk side ei avventande haldning til dette. Det står att å sjå om under-teikninga av den nye START-avtalen vil styrkje den gjensidige tilliten òg i dette spørsmålet.

NATO tok i 2009 opp att samarbeidet med Russland i NATO-Russland-rådet (NRC), etter at dette vart mellombels suspendert som følgje av krigen mellom Russland og Georgia i 2008. Uvisse og stemningsskifte prega dialogen gjennom 2009 og inn i 2010. Medan Russland og NATO-landa på utanriks-

ministermøtet i desember 2009 greidde å verte samde om å utarbeide felles trusselvurderingar, offentliggjorde Moskva i byrjinga av 2010 ein ny militærdoktrine der mellom anna ei vidare utviding av NATO vert peikt på som ein fare for Russland, med referanse til at alliansen er til stades tett ved grensene til landet, og til utvidingspolitikken til NATO.

Mange russiske utspel – mellom dei to traktatutkast med sikte på ei nyorganisering av det tryggingpolitiske samarbeidet i Europa – har bidrege til at det er uklart kva ønske og mål Russland har for samarbeidet med NATO. Under utanriksministermøtet i Brussel i desember 2009 vedtok utanriksministrane i NATO-landa og den russiske kollegaen deira, Sergej Lavrov, likevel å fornye NRC-samarbeidet både i innhald og form, til dømes gjennom ei trusselvurdering og reform av NRC-komitéane. Russland gav i 2009 uttrykk for vilje til auka samarbeid med NATO om Afghanistan, men omfanget av samarbeidet er foreløpig nokså avgrensa.

Noreg held fast på engasjementet for å styrkje dialogen mellom NATO og Russland. Generalsekretær Anders Fogh Rasmussen har med sitt raske og tydelege initiativ for å styrkje partnerskapen mellom alliansen og Russland markert ei klar haldning som Noreg støttar og oppmuntrar. Andre allierte har likevel ei langt meir avventande haldning til ei vidareutvikling av det politiske og praktiske samarbeidet med Russland. Dette gjer det vanskeleg og tidkrevjande å kome fram til samlande løysingar internt i alliansen.

Spørsmålet om korleis ein skal handtere forholdet til Russland, vil difor truleg vere eit av dei mest utfordrande for alliansen den næraste tida.

Utviklinga i Afghanistan har i 2009 kravd omfattande nytenking i NATO, både når det gjeld innretninga på og omfanget av innsatsen. I utgangspunktet er det brei oppslutning om engasjementet i Afghanistan. Den negative utviklinga i tryggingssituasjonen, særleg i siste halvdel av 2009, har likevel ført til aukande uro i opinionen i enkelte medlemsland.

Hausten 2009 gjennomførte USA og ISAF ei tilpassing av strategien, der det i tillegg til ein forsterka og betre tilpassa militær innsats vert lagt større vekt på behovet for sivil gjenreising og utvikling. Eit sentralt element i NATO-strategien er dessutan å styrkje støtta til oppbygging av afghanske tryggingsinstitusjonar, i første rekkje den afghanske hæren og i nokon mindre grad politiet. Denne innsatsen vil i monaleg grad bidra til at ansvaret for varetaking av tryggleiken i Afghanistan gradvis kan overførast til afghanske styresmakter. Omlegginga av strategien og det styrkte samarbeidet med afghanske styresmakter bidrog til forsiktig optimisme i alliansen utover hausten 2009. Det er likevel ei brei erkjenning av at ein vil oppleve tilbakeslag, og at NATO framleis vil vere engasjert i Afghanistan i mange år framover.

Med bakgrunn i den planlagde ansvarsoverføringa vil rolla til ISAF likevel gradvis endrast til meir vekt på mentorering, partnering og støtteoperasjonar. På sikt vil dette også føre til reduksjon i styrkar til ISAF.

Sivilrepresentanten frå NATO i Afghanistan har fått utvida funksjonar. Frå norsk side har det vorte lagt vekt på at sivilrepresentanten i samarbeid med FN primært må arbeide for å styrkje den heilskaplege tilnærminga til utfordringane i Afghanistan.

Innsatsen i Afghanistan har i praksis demonstrert kor viktig det er at NATO vidareutviklar samarbeidet med andre internasjonale organisasjonar og med relevante sivile aktørar. Sivilt-militært samarbeid, samordna innsats og ei føremålstenleg arbeidsfordeling frå det internasjonale samfunnet er ein føresetnad for varige løysingar på konflikhtar med utgangspunkt i statar med svak kontroll frå styresmaktene og manglande etterleving av rettsstatsprinsipp. Det er såleis gledeleg at stats- og regjeringssjefane under toppmøtet i Strasbourg/Kehl understreka at NATO på generell basis skal styrkje innsatsen for ei reell, heilskapleg tilnærming som utgangspunkt for operasjonane sine og samarbeidet med andre aktørar. Den primære rolla til NATO vil innanfor ramma av ei slik heilskapleg tilnærming vere å skape den tryggleiken og stabiliteten som er nødvendig for å kunne gjennomføre gjenreiseing og utviklingsarbeid.

Noreg og Estland tok hausten 2009 initiativ til at NATO følgjer opp FN-resolusjon 1325 «Kvinner, fred og tryggleik» i alle operasjonsplanar og i heile verksemda elles.

Det er viktig at andre organisasjonar og aktørar frå det sivile samfunnet ser på rolla til NATO som vesentleg og konstruktiv. Som medlem av NATO, men ikkje av EU, er det i norsk interesse at desse to organisasjonane etablerer eit nært samarbeid om konfliktløysing. Noreg arbeide i 2009 aktivt for å bidra til dette. Den fastlåste situasjonen kring Kypros-spørsmålet var òg i 2009 hovudproblemet for å betre forholdet mellom NATO og EU.

Partnarsamarbeidet får stadig større tyding for NATO, også fordi mange partnerland yter vesentlege bidrag til NATO-operasjonane i Afghanistan. Sverige og Finland er eksempel på dette.

Få nye land vil i dei komande åra søkje medlemskap i NATO. Dette gjev partnarskapspolitikken ein ny dimensjon. Der søkjarlanda tidlegare var innforståtte med NATO-krava om tilslutning til og praktisering av dei verdiane og normene som gjeld i alliansen, vil land som ikkje søker medlemskap, ikkje nødvendigvis ha same haldninga. For NATO vil utfordringa vere å skape partnarskap som bidreg til regional og allmenn stabilitet. NATO ønskjer størst mogeleg grad av politisk dialog med partnerlanda parallelt med tekniske samarbeidsavtalar.

Utvidingspolitikken til NATO ligg fast, og døra står framleis open for europeiske land som viser vilje og evne til å oppfylle dei krava NATO stiller, og som kan bidra til felles tryggleik og stabilitet. Med Albania og Kroatia som nye medlemmer står det att fire land på Balkan. Makedonia får tilbod om medlemskap så snart namnestriden med Hellas er løyst. Montenegro og Bosnia-Hercegovina er tildelte status som søkjarland, men Bosnia-Hercegovina på det vilkåret at iverksetjinga vert utsett inntil forsvarseigedommane i landet vert registrerte som statseigedom. Montenegro er tildelt status som søkjarland. Serbia ønskjer så langt ikkje ei nærare tilknytning til alliansen. Bosnia-Hercegovina fekk tildelt søkjarlandsstatus under det uformelle utanriksministermøtet i Tallinn 22.–23. april 2010. Noreg meiner det vil gje auka stabilitet på Balkan når Bosnia vert trekt nærare NATO. Ukraina har etter valet lagt søknaden på is, men held fram med å samarbeide med NATO. Georgia ønskjer framleis medlemskap og arbeider målretta med dette for auge. Sjølv om toppmøtet i Bucuresti i 2008 vedtok at Georgia skal bli medlem i NATO, er det framleis uvisst kva tid dette kan skje.

Uavhengig av tilknytingsforma dei har til alliansen, vil dei mange partnerane NATO etter kvart har fått, ønskje samarbeid og informasjon om den til kvar tid rådande tryggingpolitiske situasjonen. Korleis dette skal gå føre seg, og i kva former, er spørsmål som i aukande grad opptek medlemslanda. Tryggingpolitiske konsultasjonar er ein viktig tillitsbygginge reiskap.

Det er mange uavklarte spørsmål rundt det endra trusselbiletet og dei «nye truslane». Diskusjonen i alliansen dreier seg primært om kva utviklingstrekk som vil vere mest relevante for NATO, og i kva grad nye truslar vil krevje nye former for samarbeid med andre aktørar. I første rekkje dreier dette seg om spørsmål som klimaendringar og massemigrasjon, men òg om ulike former for terrorisme og digitale angrep. Trygging av kritisk energiinfrastruktur er eitt viktig område som vil krevje stor merksemd både frå allierte, partnerar og andre internasjonale organisasjonar.

Nye tryggingstruslar vil verte tekne opp under utarbeidinga av det nye strategiske konseptet. Tendensen går i retning av å halde fast på ein praksis som tek utgangspunkt i at artikkel 5 i Atlanterhavspakta berre vert utløyst ved væpna angrep på eit medlemsland, medan artikkel 4 om konsultasjonar i situasjonar som enkeltland opplever som truande, vil verte brukt meir enn til no. Utsegner som «høg terskel for artikkel 5, låg for artikkel 4» høyrer ein ofte i debatten om NATOs nye strategiske konsept.

For at NATO framleis skal oppfatast som relevant av folk i medlemslanda, må det ikkje herske tvil om at alliansen framleis har evne til å handtere heile

breidda av trygging utfordringar. NATO må òg i framtida vere i stand til å gje medlemslanda den trygggleiken som ligg i artikkel 5 i Atlanterhavspakta om gjensidig bistand ved væpna angrep. Det er svært viktig at medlemslanda ser at dei grunnleggjande tryggingssinteressene vert varetekne gjennom beredskapen og innsatsen i NATO, anten truslane oppstår i nærområda eller fjernt frå grensene til det enkelte landet.

I vårt eige nærområde har spørsmål som gjeld utviklinga i nordområda og rolla NATO spelar, fått auka merksemd. Regjeringa har lagt vekt på at ei rolle for NATO i nord må bidra til å bevare nordområda som ein region der innsyn, internasjonalt samarbeid og stabilitet pregar situasjonen. Noreg har framheva verdien av regionale samarbeidsfora, i første rekkje Arktisk råd. Dette synet har brei oppslutning i alliansen.

Gjennom ei realistisk tilnærming og inkluderande haldning overfor alle allierte har Noreg fått godt gjennomslag for ei rekkje av våre synspunkt i NATO. Noreg har med nærområdeinitiativet fått gehør for at ein må balansere evna NATO har til å drive operasjonar langt unna, med behovet for å kunne sikre på truverdig vis at kjerneoppgåva til NATO, kollektivt forsvar, vert vareteken. Likevel vil debatten framover by på store utfordringar for alliansen og for oss. Ei av dei vil vere å sikre samhold og konsensus mellom allierte i ei stadig meir samansett geopolitisk verd.

Det vil vere ei viktig oppgåve for Noreg og dei andre europeiske medlemslanda å bidra til at NATO framleis er relevant for USA og vert sikra som konsultasjonsforum – at alliansen held fram å vere det viktigaste forumet for transatlantisk tryggingsspolitisk drøfting og samarbeid for alle medlemslanda.

2. Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Laila Gustavsen, Eva Kristin Hansen, Svein Roald Hansen, Sverre Myrli, Tore Nordtun og Helga Pedersen, fra Fremskrittspartiet, Jan Arild Ellingsen, Morten Høglund, Siv Jensen, Peter N. Myhre og Torkil Åmland, fra Høyre, Peter Skovholt Gitmark, Ivar Kristiansen og lederen Ine M. Eriksen Søreide, fra Sosialistisk Venstreparti, Bård Vegar Solhjell, fra Senterpartiet, Trygve Slagsvold Vedum, og fra Kristelig Folkeparti, Dagfinn Høybråten, vil vise til at NATO er en bærebjelke i norsk utenriks- og sikkerhetspolitikk. Vår sikkerhet trygges gjennom internasjonalt samarbeid og god kontakt med våre allierte. Komiteen vil understreke at NATO må

vere det sentrale transatlantiske forumet for konsultasjoner om sikkerhetspolitiske spørsmål. Komiteen vil vise til betydningen av at Norge i NATO arbeider for å sikre våre interesser og verdier.

Komiteen har merket seg at samarbeidet i NATO i 2009 ble preget av toppmøtet i Strasbourg/Kehl og valget av danske Anders Fogh Rasmussen til ny generalsekretær.

Komiteen vil påpeke at arbeidet med nytt strategisk konsept er svært viktig, der også NATOs atomstrategi tas opp til drøfting. Komiteen vil gi ros til det norske nærområdeinitiativet, et arbeid som har fått godt gjennomslag for nødvendigheten av å balansere NATOs evne til å kunne drive operasjoner langt borte samt på en troverdig måte sikre at kjerneoppgåvene til NATO, det kollektive forsvaret, blir ivaretatt.

Komiteen vil understreke at alliansens forhold til Russland er en hovedprioritet for Norge. Derfor er det bilaterale samarbeidet med Russland styrket på flere måter. Komiteen vil understreke at mange av de utfordringer en møter i nord, bare kan løses gjennom russisk medvirkning og engasjement. Norges politikk overfor Russland må være bygget på både samarbeid og fasthet.

Komiteen ser videre svært positivt på tilnærmingen mellom Russland og USA under Obama-administrasjonen. Dette gjelder spesielt inngåelse av ny START-avtale.

Komiteen mener at NATO, ved siden av EU, har vært det stabiliserende element i de nye demokratiene i Øst- og Sentral-Europa. Komiteen ser positivt på at Kroatia og Albania ble tatt opp som medlemmer i på toppmøtet i Strasbourg/Kehl i april 2009.

Komiteen mener at fred, utvikling og stabilitet i hele Vest-Balkan best kan sikres ved at landene trekkes inn i det euroatlantiske samarbeidet. Komiteen vil vise til at blant annet Serbia og Bosnia-Hercegovina har Pfp-status (partnerskap for fred) i NATO.

Komiteen har merket seg at NATO må videreføre en nærmest kontinuerlig moderniseringsprosess for å tilpasse seg endrede rammevilkår. Komiteen registrer videre at den nye generalsekretærens tre prioriterte satsingsområder er innsatsen i Afghanistan, forholdet til Russland og reform i NATO-organisasjonen.

Komiteen viser til at NATO i sitt arbeid bidrar til å sette demokratiske regjeringer i stand til å bygge opp effektive institusjoner, forhindre overgrep mot sivilbefolkningen, bekjempe organisert kriminalitet og legge til rette for økonomisk og sosial utvikling. Komiteen vil videre vise til at i dette arbeidet samarbeider NATO med FN, EU, OSSE, AU og andre organisasjoner. Dette bl.a. for å sikre en balanse mellom politiske, militære, humanitære og utviklingsmessige virkemidler.

Komiteen mener NATO bør følge opp SR-resolusjon 1325 og S-resolusjon 1820. Komiteen viser til at det dreier seg om viktige temaer som:

- Vold mot kvinner i krig
- Kvinnens deltakelse i fredsforhandlinger
- Behovet for at kvinner deltar i NATOs styrkebidrag
- Kvinnens rolle i sikkerhetspolitiske fredsprosesser.

Komiteen registrerer at den største operative utfordringen for NATO fortsatt vil være ISAF-operasjoner i Afghanistan, en operasjon alliansen overtok fra FN i august 2003. ISAF er stabiliseringsstyrke som opererer med et mandat fra FNs sikkerhetsråd. Komiteen viser til at ISAF også er Norges viktigste operasjon. Samtidig har Norge gått i bresjen for å styrke utviklingspolitikken i Afghanistan. Komiteen viser til den viktige koordineringsoppgaven den nå avgåtte ambassadør Kai Eide har hatt når det gjelder bistand og sivil oppbygging.

Komiteen har merket seg at sikkerhetssituasjonen i Afghanistan er svært krevende, med presidentvalget som en særskilt utfordring. Komiteen merker seg også at det er og at det har vært nødvendig med omfattende nytenkning i NATO med hensyn til Afghanistan i 2009. Komiteen har registret at ISAF og USA har tilpasset at strategien, der en i tillegg til en forsterket og bedre tilpasset militær innsats blir lagt større vekt på behovet for sivil gjenreisning og utvikling. Komiteen vil understreke viktigheten av at både den afghanske hæren og politiet styrkes for å ivareta ansvaret for egen sikkerhet og stabilitet. Komiteen registrerer bl.a. at arbeidet med å omforme alliansens og de alliertes militære strukturer og kapasiteter i 2009 er blitt videreført langs en rekke ulike spor.

Komiteen har merket seg at det i løpet av 2009 har skjedd omfattende endringer i kommandostrukturen i ISAF. Komiteen har i tillegg merket seg den omfattende opptrappingen av ISAF. Ved årsskiftet

2009–2010 var styrken på over 100 000 og i løpet av 2010 skal styrketallet komme opp i overkant av 120 000. Komiteen registrerer at en stor del av den økningen henger sammen med at amerikanske tropper som tidligere var under nasjonal amerikansk kommando, nå har blitt lagt under NATO-kommando.

Komiteen har merket seg at NATO etter oppfordring fra FNs generalsekretær og ut fra de relevante sikkerhetsrådsresolusjonene deltok i innsatsen mot piratvirksomhet utenfor kysten i Somalia. Norge deltok i den brede internasjonale innsatsen i området med en fregatt til EU-operasjonen fra august 2009 i seks måneder, et bidrag som høstet stor anerkjennelse.

Komiteen registrerer at det heller ikke i 2009 på tross av fornyet oppmerksomhet fra generalsekretæren, lot seg gjøre å utvikle det institusjonelle og praktiske samarbeidet mellom NATO og EU i nevneverdig grad. Komiteen har merket seg at EUFOR Altheaoperasjoner i Bosnia nå er eneste operasjon som blir gjennomført etter Berlin Pluss-avtalen.

Komiteen har merket seg arbeidet med NATO-reform etter toppmøtet i Stratsbourg/Kehl som en del av å sikre en moderne og framtidsrettet organisasjon og skape en mer kostnadseffektiv struktur. Komiteen støtter regjeringens initiativ med hensyn til at allierte finansierer det ambisjonsnivået som er blitt vedtatt for NATO, samt at akutte finansieringsproblemer må løses.

Komiteens tilråding

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til meldingen og rå Stortinget til å gjøre slikt

vedtak:

Meld. St. 17 (2009–2010) – om samarbeidet i NATO i 2009 – vedlegges protokollen.

Oslo, i utenriks- og forsvarskomiteen, den 9. juni 2010

Ine M. Eriksen Søreide

leder

Laila Gustavsen

ordfører

